

Szabó Iván: Szindbád

Az 1958-ban – eredetileg nem Várpalotára készített – 64x80 cm nagyságú bronz relief a városi könyvtár régi, Kossuth utcai épületének homlokzatán került felavatásra. Ez volt Várpalotán az első Krúdy Gyulá-

nak emléket állító műalkotás. Miután a könyvtár 1985-ben jelenlegi helyére költözött, a dombormű is átkerült az új könyvtárépületbe. Jelenleg a könyvtár olvasótermének falát díszíti.

A dombormű régies, ódon utcai környezetben ábrázolja Krúdy Gyulát, amellyel írásainak elégikus hangulatára utalt a szobrász.

Szabó Iván (Budapest, 1913. július 1. – Budapest, 1998. február 11.) szobrászművész 1934 és 1939 között tanult a Magyar Képzőművészeti Főiskolán, 1939-től a Százados úti művésztelep tagja. Mestere Medgyessy Ferenc volt, akinek műtermében dolgozott, nála tanult meg agyaggal, kővel dolgozni. Már 1934-től tagja a Szocialista Képzőművészek Csoportjának, 1942-től pedig a tagja lett a Képzőművészek Új Társaságának.

Aktívan táncolt, a Muharay, majd 1948-tól a Honvéd Népi Együttes vezetője,

koreográfusa volt. 1949 és 1952 között a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége főtítkára, majd elnökségi tagja lett. 1950 és 1981 között a Magyar Képzőművészeti Főiskola tanárként működött. 1954-ben alapítója a mártélyi főiskolai telepnek. 1954-től a Vásárhelyi Őszi Tárlatok egyik szervezője volt. 1982-ben és 1986-ban a nyíregyháza-sóstói, 1985-től a mezőtúri telep munkájában vett részt. Tagja volt a Gulácsy Társaságnak. Már a 30-as évek végén csatlakozott a népi írók törekvéseihez és a nemzeti szobrászat, festészet képviselőihez.

Mesteréhez, Medgyessyhez hasonlóan ő is a paraszti szépségideált emelte fel művészetével. Új tartalmat adott a népművészet továbbélésének. Gyakoriak táncábrázolásai, ló és lovas ábrázolásai. Maga is lovagolt, ismerte a két test együtthatását és ellenállását, valamint a dinamizmus lendületének kifejezését, a világos szerkesztést. Később egyre inkább a reneszánsz eszmény felé fordult, és ezzel Pátzay művészetével került rokonságba. Hat évtizedes pályája során műfaji és tematikai gazdagságra törekedett. A kő, a fa és a bronz mellett kedvelt anyaga a kerámia. Mesélő kedvét és balladai tömörítő hajlamát egyaránt kifejezte faszttélén. Kerámiát Hódmezővásárhelyen kezdett készíteni (tálak, korsók). Érmészettel a 60-as évektől foglalkozott intenzíven.

Emléket állított eszményképeinek (Munkácsy, Tornyai, Rudnay), növendékei érdeklődését is e téma felé fordította. Velük együtt alkotott a nyíregyháza-sóstói és mezőtúri telepen, ahol viaszveszejtéses eljárással készítette érmeit és kispasztikáit.